

SZÖVEG –
GERGELY-BAKA ILDIKÓ

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

” Mindenk ARRA VÁGYIK, HOGY ÚGY SZERESSÉK, AHOGY VAN”

2020 áprilisában a Budapesti Operettszínház Facebook-oldalán megjelent egy videó, amelyben **Nádasi Veronika**, a teátrum színésznője arról beszélt, hogy ebben a nehéz helyzetben, amikor mindenki feszült a bezártság miatt, érdemes énekelni, mert az erősíti a lelki immunrendszerünket. Aztán elmesélte, hogy most, hogy otthon van, ruhapakolásba fogott, és ehhez a férje segítségét is kérte. Amikor a sokadik doboz megemelése és elpakolása után a párja rosszallóan ránézett, neki eszébe jutott egy musicaljelenet, és elkezdett énekelni: „Ne játszd a kisfiút,/ ne hidd, hogy van kiút,/ halálig együtt élünk már...” Sem a karantén előtt, sem az azóta eltelt időszakban nem nagyon osztott meg ilyen humorral gyógyító, de személyes történetet. Azt mondja, magánemberként nem szeret szerepelni, de a színházról örömmel mesél.

◆ – **Korábban azt nyilatkoztad, hogy sok mindenbe belekezdted a karantén alatt, de kudarcba fulladtak a próbálkozások, semmi sem pótolta a színházat. Volt azért sikerélményed is?**

– Igen, rákattantam a mozgásra, formában tartottam magam. A szinkronstúdiók csak 2-3 hétre álltak le teljesen, ott a megfelelő óvintézkedésekkel tudtam dolgozni, és elhatároztam, hogy gyalog megyek be. Egy óra volt odafele, egy óra vissza. Megszerettem, most is szívesen közlekednék így, ha lenne rá időm. Ment a fülemben a zene, csak magamra figyeltem, kikapcsoló volt. Még az első hullámban, valamikor 2020 márciusában egyszer csak elkezdett esni a hó – akkor meg azt éreztem, hogy olyan vagyok, mint a Delta című film egyik szereplője, ahogy gyalogolok itt a kihalt utcákon a hóesésben a Mafilm felé. De a nyelvtudásomat nem sikerült frissíteni, és a nagytakarítást sem fejeztem be.

– **A nagymamád szerkesztő volt a diafilmgyárban, többször elmesélted, hogy ő szerettette meg veled a magyar nyelvet, mindig verseket idézett. Fel tudsz még idézni konkrét sorokat?**

– Inkább arra emlékszem, hogy sok költőtől mondott rengeteg verset, de a kedvence Juhász Gyula volt. Az ő költészetét általa ismertem meg. És mindig fejből mesélt nekem, ha nála aludtam.

– **Hatodszorra vettek fel a színművészetire, így 24 évesen kezdted el az egyetememet. Mik voltak ennek a kései kezdésnek az előnyei és a hátrányai?**

– A hátrány egyértelműen az, hogy 28 évesen kaptam diplomát. Így bizonyos szerepek, az életkorból adódóan, elmennek az ember mellett. És bár én karakterileg sosem voltam naiva, így elméletileg nem maradtam le ezekről a szerepekről, mégis rossz volt.

– **Szeretnél volna 20 évesen Júliát játszani?**

– Júliát nem, de más fiatal naivakat igen, ez sokáig bántott. Fiatalon nagyon nehéz elfogadni, hogy nem kapsz főszerepeket, hogy te vagy a karakterszínész, én is megküzdöttem ezzel. A színművészetin Jente karakterével vizsgáztam (egy idős házasságközvetítő a Hegedűs a háztetőn című musicalben), és mindenki azt mondta, milyen jó lesz nekem 40 meg 50 évesen, megérek a karakterekhez, és széles palettát tudok majd játszani. Akkor azt gondoltam: én azt akarom, hogy most legyen jó nekem.

Nehéz volt, most viszont tényleg jó, valóban megkapom azokat a szerepeket, amelyek nekem valók. Egy naivának nagyon nehéz átváltani a nagy szerepekről a kicsikre, nekem meg most hatalmas dolog egy főszerep, mert sokáig én voltam a mellékszereplő, a pici csavar a történetben.

Az előnye pedig az volt, hogy én 24 évesen már pontosan tudtam, hogy mit akarok: megszerezni a lehető legtöbb tudást az egyetemen. Eminens diák voltam, egy órát sem hagytam ki. Ez a tudatosság rengeteget segített.

– **Az SZFE tanára vagy, és egy korábbi interjúban mondtad ennek kapcsán, hogy a diákokat meg kell tanítani jól próbálni. Mit jelent ez neked?**

– Szerintem a jó próbálás alapja a felkészültség és a bátorság. A felkészültség – a szerep ismeretén kívül – azt is jelenti, hogy tudom, milyen alapvető szándékok mozgatják a figurát, és hogyan illeszkedik a darab szövetébe. Így a próbafolyamat alatt a rendező koncepciójával összhangban tud kialakulni a teljes kép. A musical műfaja hajlamosít arra, hogy azt higgyük, a zene és a látvány úgyis elmond mindent. De ez egyáltalán nem így van. A szerep és a karakter felépítése ebben a műfajban is ugyanolyan fontos. Sőt, talán még fontosabb, hiszen egyenrangú partnereként kell helytállnunk, amikor megszólal a zene. Az általa kiváltott felfokozott érzelmi állapotban nem veszhetünk el. Ez gondolkodó színészt kíván. Tehát nagyon fontos dolognak tartom, hogy a diákok megtanuljanak elemezni, értelmezni és önállóan is felépíteni egy dalt vagy akár egy szerepívet. Nekem ez az egyik kedvenc „munkafázisom”.

Ez persze csak az elméleti része, ez pedig egy gyakorlati pálya. Úgyhogy kell a bátorság ahhoz, hogy kipróbáljuk az ötleteinket, és ami a legfontosabb, hogy merjünk rosszak lenni. Ha nem próbáljuk ki bátran, ami az eszünkbe jut, nem tapasztaljuk meg a szélsőségeket, akkor kívül maradunk a valódi tapasztaláson és megélésen. Nem vagyok híve a markírozásnak, amikor csak jelzésértékkel énekelünk, beszélünk és vagyunk jelen. Én nyolcvan százaléknál kevesebbrel nem szeretek dolgozni. Nyilván nem kell és nem is mindig lehet egy reggel tízórás próbán ugyanolyan hévvel énekelni és táncolni, de minden mozzanat fontos, miközben a szerep a testünkbe, a gégememóriánkba épül. Ebben a metódusban hiszek, és ezt is próbálom továbbadni.

”

Nem véletlen, hogy ide születtem, itt van dolgom.

– Egyszer jelentkezél egy hajóra énekesnek, különböző szórakoztató show-kban léptél volna fel. Mi volt számodra vonzó abban a világban, és végül miért nem írtad alá a szerződést?

– Abban az időszakban kevés lehetőséget kaptam, azt éreztem, hogy sokkal több van bennem, mint amit itt meg tudok mutatni. Ráadásul annyian mondták nekem, hogy ilyen hanggal miért nem megyek külföldre, hogy egy idő után már én is azt gondoltam, legalább világot látni kimehetnék egy időre, meg kipróbálni valami mást. Elmentem egy meghallgatásra, rögtön be is kerültem. Ültem ott-hon a szerződésemmel, és nagyon erősen éreztem, hogy nekem itt van dolgom, én szeretem ezt a nyelvet, más nyelven nem tudom így átadni az üzeneteket. Persze, úgy is fogalmazhatnék, hogy gyáva voltam, nem mertem elszakadni. Azt hiszem, egy picit még hittem abban, hogy javulni fog a helyzet. És aztán javult is. Rájöttem, hogy nem kell nekem mindent ebben a színházban megvalósítanom, elkezdtem szinkronizálni, elvállalni különböző feladatokat, és aztán egyszer csak a színházban is több lehetőséget kaptam. Ma is határozottan érzem, hogy nem véletlen, hogy ide születtem, itt van dolgom.

– Az a gondolat, hogy egy kereskedelmi tévé valamelyik show-műsorában szerezz nagyobb népszerűséget, nem kísértett meg?

– Nem, az nem az én világom. Magánemberként nem szeretek szerepelni.

– Az interjúkban is szinte mindig a szerepeidről beszélsz. Felfedeztem azért egy fél mondatot arról, hogy nagyon hálás vagy a házasságodért. Szerinted mitől működik hosszú távon egy kapcsolat?

– A mi esetünkben attól, hogy azonos az értékrendünk, hasonló a humorunk, és tudunk beszélgetni. Későn találkoztunk, 33 éves voltam, amikor megismerkedtünk, de szerencse a szerencsétlenségben, hogy annyi évesen már pontosan tudtam, hogy mit akarok, és mi az, amit biztosan nem. Mellette azt éreztem, hogy önmagam vagyok, nem próbálok másmilyen lenni. Tudom, hogy úgy szeret engem, ahogy vagyok, és én is úgy szeretem őt, ahogy van, az összes hibájával együtt. Mindenki erre vágyik, nem igaz? Fel tudnám most sorolni az összes hibáját, ahogy ő is az enyémet, de ez benne van a pakliban, ezzel együtt vállaltuk. A mai napig, ha idegesít vele kapcsolatban valami, arra gondolok, hogy „igen, ez akkor is zavart, amikor megismertem, ez nem változott, rendben, most sem érdemes felhúznom magam rajta”. Ez a fajta tudatosság nem volt meg bennem 20 évesen.

– A hivatalos Facebook-oldaladon nincsenek képek a közös életetekről, és a munkádról is viszonylag keveset posztolsz. Nem szereted a közösségi oldalak világát?

– Inkább az van bennem, hogy mindennek van ára és értéke. Nekem ez nem ad annyit, mint amennyit elvesz, például az időmből. Nem természetes közegem, ezért nem tudok gyorsan feltölteni egy fotót. Ugyanakkor, amit kapok, például a sok lájk, nem okoz akkor örömet. Ráadásul szeretem megélni azt, ami éppen történik, és engem kizökölt, ha közben le kell fotóznom.

A hivatalos oldalamon a színházról posztolok, személyes profilom pedig nincs. Egy jó barátom csinált nekem Instagram-oldalt, és tesz is fel oda tartalmakat időnként. Próbálok így, az ő segítségével az arany középponton maradni, mert bizonyos értelemben meg láthatatlan vagyok, ha nem vagyok fent.

– „A Jekyll és Hyde legfőbb kérdése az, hogy bemezserkedhet-e az ember és az emberi tudomány Isten felségterületére” – olvasom az Operettszínház weboldalán az új bemutatóról. A te karaktered milyen lesz?

– Lucy Harris egy örömlány, de érdekes módon, mégiscsak egy naiva. Összetett karakter, nem egy egysíkú szerep. Szeretem Frank Wildhorn musicaljeit, itthon sajnos kevés darabját játsszák, pedig remek zenéket ír. És ahogy mondtam, én nagyon tudok értékelni egy ilyen nagy szerepet, hálás vagyok a lehetőségért. ♦

A világ egyik legnépszerűbb Broadway-produkciója
most először budapesti színházban!

Jekyll & HYDE

The Musical

musical-thriller

SZÍNPADRA ALKALMAZTA STEVE CUDEN ÉS FRANK WILDHORN

DALSZÖVEG ÉS SZÖVEGKÖNYV: LESLIE BRICUSSE

ZENE: FRANK WILDHORN

HANGSZERELTE: KIM SCHARNBERG

ÁTDOLGOZTA: JASON HOWLAND

DALFORDÍTÓ: VALLA ATTILA

PRÓZAFORDÍTÓ: ORBÁN JÁNOS DÉNES

RENDEZŐ-KOREOGRÁFUS: VINCZE BALÁZS

A Music Theatre International engedélyével.

www.mtishows.eu

A jogokat a Hartai Zenei Ügynökség
közvetítette.

BUDAPESTI

OPERETT-SZÍNHÁZ

Bemutató: 2022. április 1.

WWW.OPERETT.HU